

Transmisioniștii lui Dumnezeu

Părintele Paisie Aghioritul

Biografie povestită pentru copii

Transmisioniștii lui Dumnezeu

Părintele Paisie Aghioritul

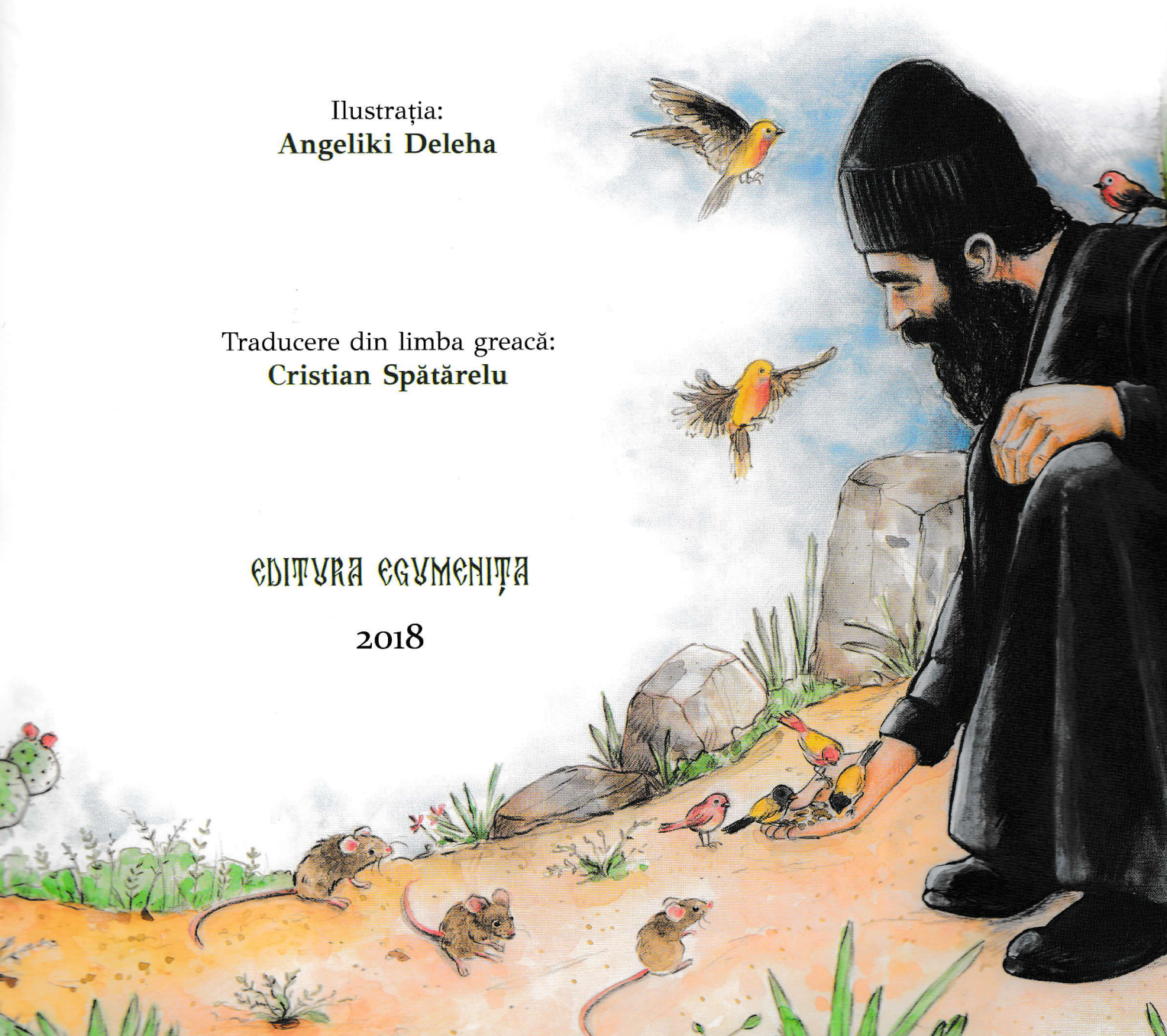
Biografie povestită pentru copii

Ilustrația:
Angeliki Deleha

Traducere din limba greacă:
Cristian Spătărelu

EDITURA EGUMENIȚA

2018

În biserica Sfântului Varahisiu, sătenii s-au adunat devreme. Chir¹ Prodromos Kortsinoglou, psaltul satului, urcase deja la analog² și își aranja cărțile. De altfel, pentru el ziua aceea era una deosebită, fiindcă soția lui, Anastasia, urma să-l boteze pe pruncul primarului satului, chir Prodromos Eznepidis.

Poate că satul Farasa era mic, poate că era ascuns - și oarecum pierdut - acolo, în adâncimile Asiei Mici, în Capadocia, dar locuitorii lui se mândreau că reușiseră să-i țină pe turci departe de ei de atâția ani. Și-ar fi dat și viața, dacă s-ar fi ivit prilejul, pentru credința și limba lor. Adevărul e însă că chir Prodromos, primarul satului, era un adevărat viteaz. O spunea inima lui și dacă turcii căutau uneori scandal, știa să-i potolească.

Așadar chir Prodromos, psaltul, se bucura că se înrudește duhovnicește cu primarul, mai ales că erau și foarte buni prieteni.

¹ Domn, jupân. (*n. tr.*)

² Pupitru înalt, mobil, pe care se pun cărțile de cult spre a fi citite la oficierea slujbei în Biserica Ortodoxă. (*n. tr.*)

Însă o bucurie inedită simțea și Hagi-efendi, cum îl strigau pe părintele Arsenie, preotul satului. Mulți copii botezase până atunci, însă astăzi, prin botezul acestui copilăș, se simțea oarecum diferit. Ca și când o binecuvântare l-ar fi învăluit pe copil, ca niște scutece, iar părintele știa încă de atunci că Dumnezeu l-a hărăzit pentru lucruri mari.

Înalt, cu barbă albă și deasă, cu ochi strălucitori, albaștri ca cerul, care-i luminau fața ascetică, părintele Arsenie părea că s-a dezlipit dintr-o icoană din cele aflate pe iconostas. Și deși nu se vedea vreo cunună luminoasă în jurul capului său, totuși era cu adevărat sfânt, mare sfânt. Atât de mare, încât cei din Farasa nu știau ce înseamnă doctor în satul lor. Orice boală i-ar fi lovit, alergau la Hagi-efendi. Acesta deschidea Evanghelia, citea o pericopă³ și după ce îi binecuvânta... asta era! Chiar din clipa aceea se făceau bine. Chiar și turcii veneau la el să-i vindece.

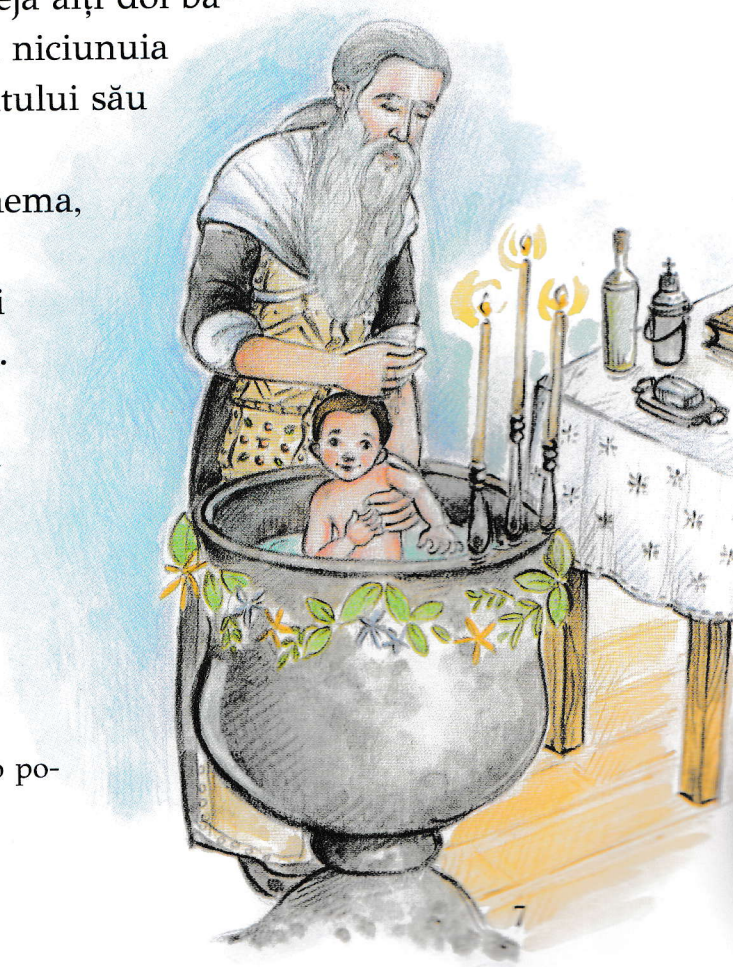
- Ce nume îi puneți copilului? Ce nume îi puneți? au început rudele să-i întrebe în șoaptă, cu curiozitate pe părinții lui.

Acest prunc, mândria lui Prodromos și a Evloghiei Eznepidis, era al șaselea copil al lor. Aveau deja alți doi băieți și trei fete. Nu-i dăduseră însă niciunuia până acum numele veșnic-pomenitului său bunic.

- Christos! Christos îl va chema, după numele bunicului său.

Bunica Hristina se bucura că-i vor da copilului numele soțului ei. În realitate Hagi-Hristina, cum o strigau oamenii, era ca o mamă mare în familie și oarecum se simțeau îndatorați și față de ea. Era cu adevărat o femeie sfântă.

³ Fragment din Biblie care cuprinde o povestire sau o parabolă. (n. tr.)

Avea și un paraclis al ei afierosit⁴ Arhanghelului Mihail. Iarna rămânea acolo zile întregi și se ruga. De multe ori se întâmpla s-o prindă ninsoarea și nu se mai putea întoarce în sat. Atunci găsea pe fereastra paraclisului câte o bucată de pâine caldă, pe care i-o aducea însuși arhanghelul.

- Ia spune, Hagi-Hristina, s-a auzit atunci vocea gravă a lui Hagi-efendi. Atâția copii ți-am botezat. N-o să dai niciunui numele meu?

Și se întorcea mereu spre părinți și le spunea:

- Bine, voi vreți să-i lăsați un urmaș bunicului. Iar eu vreau să las un călugăr care să-mi calce pe urme. Și întorcându-se spre chira Anastasia, nașa, îi spuse:

- Să-l numești Arsenie!

Astfel, copilul și-a primit numele de la sfințitul părinte Arsenie și cu binecuvântarea lui a sosit ceasul când a primit și sfințenia aceluia.

Era ziua de 25 iulie 1924 când s-a născut micuțul Arsenie. Însă bucuria pe care a adus-o venirea lui pe lume a fost însoțită de o mare nenorocire, dezrădăcinarea grecilor din Asia Mică. Astfel, la 14 august, încă înainte de a împlini patruzeci de zile, micul Arsenie se afla pe drumul deportării împreună cu tot satul lui. După o călătorie lungă și obositoare, au ajuns în Grecia. Pentru început au stat puțin în insula Kerkyra. Acolo părintele Arsenie și-a încredințat sufletul Domnului. Atunci toți, cu mare emoție, și-au amintit de cuvintele lui profetice pe care le spusese înainte de a pleca din satul lor: „Eu voi trăi patruzeci de zile în Grecia și voi muri pe o insulă”, după cum s-a și întâmplat. În cele din urmă familia Eznepidis, împreună cu multe alte familii din Farasa, s-a așezat la Konitsa, în regiunea Epir.

Din fericire, viața la Konitsa era calmă și liniștită. Arsenie creștea și devenea și mai limpede că nu era un copil obișnuit. Jocurile celor de vârsta lui nu-l entuziasmau foarte mult. Ceea ce încânta inima micului Arsenie era să asculte povestiri din viața iubitului

⁴ Închinat spre cinstirea unui sfânt sau înger. (n. tr.)